

НЕНАПИСАНИТЕ, НО ПУБЛИКУВАНИ ПРОИЗВЕДЕНИЯ НА ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВ

Съществува и такъв странен, но твърде интересен факт. Той отразява част от проблематиката на проведения през 1999 г. Колегиум по възрожденска литература, която беше означена като „виртуална, въобразена, въображаема словесност“. В конкретния случай – това са наистина многобройни произведения, които П. П. Славейков означава по съответен начин, но не написва – изобщо няма намерение да напише или замисля, планира, а впоследствие изоставя. Фразата „означени по съответен начин“ посочва творби, които просто са споменати, цитирани са заглавията им или части от тях, разказано е съдържанието им, въведени са посредством уподобяване, относно тях е съставена метафорична коментарна фраза; или най-сетне, които са подложени на – разгърнат коментар. Всички те представят по антиподен начин добре известния литературоведски казус: изследователски факт ли е написаното, но непубликувано произведение – изследователски факт ли е публикуваното, но ненаписано произведение? Упорит ироник, прекрасно запознат с теоретичните концепции на позитивизма, фактологичния педантизъм и литературоведския психологизъм, П. П. Славейков задава загадка, достойна за постмодерното пространство, която безспорно очертава измеренията на сериозно предизвикателство спрямо анализационния операционализъм. Толкова повече, че редом със споменатите вече творби той въвежда и други – напълно реални: свои и чужди, и техният обединен смислов контекст става прекалено усложнен¹.

¹ Сред „виртуалните“ заглавия на двойниците П. П. Славейков поставя и свои (т.е. – произведения на реална личност) – напр. критическият очерк за поезията на Острова на блажените (заглавието е неназовано, но съдържанието е цитирано) в предговора си към антологията (с. 6 от „На Острова на блажените“, том 2 от: Славейков, П. П. *Събрани съчинения*, С., 1958, изд. „Български писател“. Тук и нататък цитиранията ще бъдат по това издание), където се казва: „който се интересува, ще намери доста и за поезия, и за много други неща от живота на тоя блажен – но кой знае дали и честит народец“. Този очерк излиза също така в несъществуващия 25-и сборник на сп. „Мисъл“ (специалистите знаят, че те са само два). Пак там се говори за втора антология, представяща Острова на блажените – този път съдържаща епически и повествувателни форми. Най-сетне – цитирана е стихосбирката „Подир